

Het is een vroege ochtend op de laatste zaterdag in november als de wakkere wekker me wekt. Het is vijf uur... ik sta voor het raam en drink nog wat. Deze liedtekst van Shaffy zingt door m'n kop, die ik eenmaal leeggedronken op het aanrecht achterlaat. Met een krentenbol in de hand, koga ik me naar de stad die op dit tijdstip vredig zijn roes uitslaapt. Bij het instappen op het Centraal Station wacht me bekend gezelschap: een man die regelmatig door de inbrengwinkel in ons dorp struint, gaat een tweetal dagen wandelen in Zuid-Holland. Vele gesprekken en kilometers verder redt hij m'n trui bij het overstappen in Utrecht.

Een theater in Hilversum vormt het decor waar zich het partijcongres afspeelt. Het is een stuk in twee bedrijven: een ochtend- en een middagedeelte. Met velen begeef ik me naar de theaterzaal waar door de jongerenafdeling DWARS, gesproken wordt over de klimaattop in Kopenhagen. Wijnand Duyvendak, Bas Eickhout en Jesse Klaver praten ons bij wat er staat te gebeuren in deze broedplaats, waar landendelegaties en lobbyisten van velerlei pluimage een volgorde leggen in het met CO₂ vervuilde Kyoto-nest. Kees Vendrik zal de druk op minister Cramer flink opvoeren. Er moet een sfeer gecreëerd worden, waarin men niet zonder resultaat thuis mag komen. Het zal met name gaan over reducties en welke zoete, lieve Gerritje dat betalen mag. Het wordt een schaakspel tussen de grootmachten Saudi-Arabië, China, Obama en Europa. Afrika tenslotte, dreigt aan het kortste eind te trekken. Ieder heeft z'n eigen agenda; de belangen van de oliesjeiks staan haaks op die van de EU. Een Chinees stoot in een fors groeiende jonge economie nog vier maal minder CO₂ uit dan de gemiddelde Amerikaan in een stagnerende economie (4,6 resp. 19 ton; NL 11 ton). Hoe vertalen we dat in cijfertjes? Gaat men voor een juridisch akkoord met duidelijke uitstootreducties, of wordt het een boterzacht relatief akkoord. Wat neemt men als referentiejaar? Wordt de kernenergielobby buitenspel gezet? We zullen het deze maand volgen, maar m'n optimisme is door deze vragen aardig tanende. Kees Vendrik gaf later op de dag aan dat CO₂-opslag uit strategisch oogpunt bespreekbaar is: 'We zijn voor, met de grootst mogelijke tegenzin'.

Het energievraagstuk is echter niet alleen iets van Kopenhagen, maar moeten we ook vertalen naar onze eigen gemeente. Hoe stoppen we onze eigen energieverslaving? Watt led ons...om flink te investeren in elementen die van niemand en dus van iedereen zijn: zon en wind, dat is de toekomstige energiebron!

Tussen een heerlijke lunch door, ging Femke Halsema in debat met Jesse Klaver (Dwars), Liesbeth van Tongeren (Greenpeace) en Jeroen Jansen (ASN Bank), waarbij het publiek zich niet onbetuigd liet. Veel concrete (bezuinigings)maatregelen leverde het vooralsnog niet op. De drie columns van deze personen staan te lezen op de landelijke GL-site.

Het middagedeelte bestond uit een rij van speeches van o.a. de partijvoorzitter en natuurlijk Femke Halsema (u moet de groe(n)ten van Hak hebben).

Daarna was het kiezen geblazen middels elektronische stemkastjes. Een nieuw bestuur en delegatieleden voor de Europese Groene Partij stelden zich voor, waarna de zaal zijn voorkeur uitbracht. De aftredende partijgenoten kregen als lichtend voorbeeld een bureaulampje op zonne-energie uitgereikt. De schaduwkant van het licht was een omstreden kandidatuur voor het partijbestuur. Zelf had ik de opschudding een dag eerder op www.nu.nl gemist, maar alleen al het feit dat een kandidaat-bestuurslid slechts één jaar partijlid is, deed me de wenkbrauwen fronsen. Fruit moet rijpen, voortijdig rottende appels hoeven niet in de mand.

Na een lange rits van amendementen stemmen, toog de zaal richting toog. Na veel nagepraat en gebabbel treinde ik via een familiale omweg richting het noorden. Tegen het middernachtelijk uur kwam Middelstum weer in zicht. Het einde van een prachtige, voor herhaling vatbare dag.